

J.R.R.
TOLKIEN

Númenor ve Orta Dünya Üzerine

BİTMEMİŞ
ÖYKÜLER

(Derleyen ve Yayına Hazırlayan:
CHRISTOPHER TOLKIEN)

Çeviren: Kemal Baran Özbek

İÇİNDEKİLER

Giriş	7
BİRİNCİ BÖLÜM: BİRİNCİ ÇAĞ	
I. Tuor ve Onun Gondolin'e Gelişi Hakkında	33
II. NARN I HĪN HÚRIN: Húrin'in Çocuklarına Dair Öykü	97
İKİNCİ BÖLÜM: İKİNCİ ÇAĞ	
I. Númenor Adası Üzerine Genel Bir Bilgi	277
II. Aldarion ve Erendis	289
III. Elros Soy: Númenor Kralları	364
IV. Galadriel ve Celeborn'un Öyküsü ve Lórien Kralı Amroth'un Öyküsü	379
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: ÜÇÜNCÜ ÇAĞ	
I. Ferah Çayırlar Felaketi	451
II. Cirion ile Eorl ve Gondor ile Rohan Arasındaki Dostluğun Temelleri	481
III. Erebor Seferi	532
IV. Yüzük'ün İzinde	562
V. İsen Sığıkları Muharebeleri	593
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	
I. Drúedain	629
II. İstari	648
III. Palantíri	673
Dizin	695

BİRİNCİ BÖLÜM
BİRİNCİ ÇAĞ

I

TUOR VE ONUN GONDOLIN'E GELİŞİ HAKKINDA

Huor'un karısı Rian, Hador Hanedanı'na bağlı İnsanların arasında yaşıyordu; ama Nirnaeth Arnoediad ile ilgili söylentiler Dor-lómin'e ulaşp da o, kocasından halen haber alamayınca, endişeden çılgına dönerek kendisini tek başına araziye attı. Orada sefil bir şekilde ölüp gideceği sırada, Gri Elfler onun imdadına yetişti. Bu halkın yerleşkesi Mithrim Gölü'nün batısındaki dağlarda bulunuyordu, onu da beraberlerinde oraya götürdüler ve Matem Yılı sona ermeden orada bir erkek çocuk dünyaya getirdi.

"Onun adı *Tuor* olsun," dedi Rían sonra Elfere, "çünkü bu ismi savaş bizi ayırmadan önce babası uygun görmüştü. Yalvarım onu besleyip büyütün ve onu beraberinizde saklayın, çünkü onun hem Elflerin hem İnsanların hayrına çok büyük işler başaracağı doğuyor içime. Bu arada ben, lordum Huor'u aramak üzere aranızdan ayrılmalıyım."

Bunun üzerine tüm Elfler ona acıdı, ama içlerinde Nirnaeth'e savaşmaya gidenlerden geriye dönebilen yegânesi olan Annael şöyle dedi: "Çok yazık, leydim, çünkü Huor'un kardeşi Hurin'in yanında vurulup düştüğü herkesçe biliniyor ve sanırım ikisi de, Orkların savaş alanının orta yerine yığıldığı cesetlerden kurulu dev kumbette gömülü."

Bu konuşmayı duyan Rían harekete geçti ve Elflerin sığınağından ayrılarak Mithrim topraklarını geride bırakıp nihayet Anfauglith düzlüklerinde yer alan Haudh-en-Ndengin'e ulaştı ve oraya varmasıyla beraber gücü tükenerek yere yığılıp son nefesini verdi. Elflerse kendilerine emanet edilen Huor'un bebeğine içlerinden biriymiş gibi baktılar ve Tuor bu halkın arasında büyüyp kabilenin bir ferdi haline geldi. Düzgün suratlı ve babasının soyundan gelen herkes gibi

altın saçlı olan bu çocuk güçlü kuvvetli, uzun boylu ve yiğit bir gence dönüştü; öyle ki, felaket kuzey topraklarını vurduğu sırada, Edain prenslerini aratmayacak bir yeteneğe ve bilgi düzeyine erişmişti bile.

Diğer yandan, yıllar geçtikçe, bir zamanlar Hithlum adıyla anılan halktan geriye kalan Elfler ve İnsanların durumu giderek zorlaşmış ve tehlikeli bir hal almıştı. Çünkü başka metinlerde de anlatıldığı üzere, Morgoth kendisine hizmet etmiş olan Doğululara olan vaatlerini tutmamış ve Beleriand'ın gıptayla baktıkları o çok verimli topraklarını onlardan esirgemiş, sonrasında bu kötü halkı Hithlum'a sürerek oraya yerleşmeye zorlamıştı. Onlar ise, her ne kadar artık Morgoth'u sevmeseler de, kendisinden halen korktukları için, ona hizmet etmeyi sürdürmüşler ve bir yandan tüm Elflere nefret beslemişlerdi. Bunun üzerine, Hador Hanesi'nden geriye kalanları –ki bunların büyük çoğunluğunu yaşlı, kadın ve çocuklar oluşturuyordu– hor görüp ezmeye yöneldiler; onların kadınlarıyla zorla evlendiler, topraklarını ve mallarını ellerinden aldılar, çocuklarını köle yaptılar. Canı pahasına dağlardaki sığınaklara kaçışan Elfleri takip eden Orklar bu dönemde sıkça ve serbestçe bu topraklara girip çıkmaya başlamıştı; pek çok Elf onlar tarafından yakalanıp Morgoth'a kölelik ettirilmek üzere Angband'daki madenlerde çalışmaya götürüldü.

İşte böyle bir ortamda Annael beraberindeki küçük güruhu Androth mağaralarına götürdü ve orada çetin ve yıpratıcı bir hayat sürdürdüler, ta ki Tuor on altı yaşına gelip Gri Elflerin geleneksel silahı olan balta ve yay gibi silahları taşıyacak ve de kullanacak kadar güçlenene ve beceri edinene kadar. Yetişme çağında, halkının çektiği acılarla ilgili anlatılanları dinleyerek kalbi her geçen gün biraz daha nefretle dolan çocuk Orkların ve de Doğuluların üstüne atılıp onlardan intikam alma arzusuyla yanıp tutuşur olmuştu. Ama Annael bunu yasakladı.

“İçimden bir ses, ölümünle buralarda karşılaşacağını söylüyor, ey Huor'un oğlu Tuor,” dedi ona. “Bu diyar Thangorodrim'in kendisi alaşağı edilmedikçe Morgoth'un gölgesinden kurtulup da özgür olmayacak. Bu durumda, artık bu bölgeyi terk etmeye ve güneye gitmeye karar verdik; sen de bizimle geleceksin.”

“Ama dūřmanlarımızın ördüğü ağı yarıp da güneye nasıl geece-
giz?” dedi Tuor. “Bunca kalabalığın bir arada yapacağı bir yürüyüş
dūřmanın dikkatini elbet çekecektir.”

“Açık arazide seyahat etmeyeceğiz,” diye açıkladı Annael, “şan-
sımız yaver giderse Annon-in-Gelydh diye nitelediğimiz gizli geçide
ulaşırız; Noldor Kapısı’dır oranın bir ismi de, nk eskiden,
Turgon’un hüküm sürdüğü dönemlerde, onun halkıydı sözünü etti-
ğim geçidi açan.”

Bu isim karşısında Tuor istemsizce titremekten alamadı kendi-
ni; bu rpertinin sebebini merak ettiğinden olsa gerek, Annael’dan
kendisine Turgon’dan bahsetmesini istedi. “Fingolfin’in oğullarından
biriydi o,” diye anlatmaya koyuldu Annael. “Fingon düştüğünden
bu yanaysa Noldor’un Yüce Kralı unvanını taşıyordu. nk ne de
olsa o hâlâ hayattaydı, stelik Morgoth’un dūřmanları içinde en çok
korkulanıydı ve Dor-lminli Hurin ile baban Huor’un onun ardı sıra
Sirion nehir geçitlerini tutması sayesinde Nirnaeth harabelerinden
kaçmayı başarmıştı.”

“yleyse ben gidip Turgon’u arayacağım,” dedi Tuor, “nk hiç
şüphem yok ki babamın hatırına bizim devamızda yanımızda ola-
caktır.”

“Bunu istesen de yapamazsın,” diye kesip attı Annael. “nk
onun kararghi Elflerin ve İnsanların gözünden uzak bir yerdedir ve
tam olarak nerede bulunduğunu hiçbirimiz bilmeyiz. Noldor halkı
içinde oraya nasıl gidileceğini bilen bazı kimseler bir ihtimal buluna-
bilirse de, bunu kimseye söylemezler. Yine de onlarla konuşup şansını
denemek istersen, bizimle gelmeni oneririm; nk güneyin uzak
limanlarında yolu öyle veya böyle Saklı Krallık’tan geçmiş gezginlerle
karşılaşma olasılığın yüksek.”

Böylece Elfler Androth mağaralarını terk ettiler ve Tuor da onlarla
gitti. Ancak dūřmanları onların yerleřkelerini göz hapsinde tutma-
yı sürdürüyordu ve çok geçmeden güneye doğru yürüyüşü getikle-
rinden haberdar oldular; Orklar ve Doğululardan kurulu büyük bir
kuvvet üzerlerine aniden çöktüğünde tepeleri geride bırakıp düzlüğe
henüz inmişlerdi. Bu saldırı sonucu dört bir yana kaışarak gecenin

karanlığında yitip gittiler. Fakat Tuor'un kalbi savaş ateşiyile öyle dolmuştu ki, kaçmayı aklından bile geçirmede ve her ne kadar çocuk denemek yaşta olsa da, baltayı kendinden önceki babası gibi savurabilmesini ispat edercesine saldırıları peş peşe savuşturup ayakta kalmayı başardı. Ne var ki, en sonunda düşmanın sayıca üstünlüğü karşısında dayanamadı ve tutsak alınıp Doğuluların lideri Lorgan'ın huzuruna getirildi. O Lorgan ki kendisini tüm Doğuluların önderi olarak görüyor ve Morgoth'un vasallarından biri olması sıfatıyla bütün Dorlomin üzerinde hak iddia ediyordu; Tuor'u kölesi yaparak beraberinde götürdü. Bunu izleyen dönemde Tuor'un yaşamı hiç olmadığı kadar zorlu ve acı dolu hale geldi; çünkü geçmiş lordların soyundan geldiğini öğrendiği Tuor'a olabilecek en aşağılayıcı davranışlarda bulunmak Lorgan'a haz veriyordu, belki de bu sayede Hador Hanesi'nin gururunu ayaklar altına alacağına inanmıştı. Gelgelelim Tuor bilgece davrandı ve temkinli bir sabır göstererek tüm acılara katlanıp ayları sineye çekti; bu sayede, kendisine yöneltilen hakaretler zaman içinde şiddetini yitirdi, Lorgan'ın sefil kölelerinden birçoğunun tersine, karnını doyuracak kadar yemek veriliyordu ona en azından. Çünkü o güçlü ve becerikliydi ve Lorgan yük hayvanları misali halen genç ve iş görebilir durumda olan kölelerini iyi beslerdi.

Üç yıllık kölelik hayatının sonunda Tuor kaçmak için bir şans yakaladı. Artık vücudu tam anlamıyla gelişmiş, tüm Doğululardan daha uzun boylu ve daha iyi bir koşucu olmuştu; biraz da bunun verdiği cesaretle, bazı diğer kölelerle beraber ağaç kesmeye gönderildikleri bir sırada aniden dönüp nöbetçilere saldırdı ve onları baltayla parçalayarak ormanın derinliklerine kaçtı. Doğulular köpekleri de kullanarak onun izini sürdülerse de çabaları sonuç vermedi; çünkü Lorgan'ın neredeyse tüm köpekleri, tutsak kaldığı süre içinde Tuor'la dost olmuştu ve ormanda onu bulduklarında takibi hemen unutarak ona sırtlaşıyorlar, verdiği bir komutla da yanından uzaklaşıp barınaklarına dönüyorlardı. Böylelikle Androth mağaralarına ulaşmayı başardı ve bundan böyle orada tek başına saklandı. İzleyen dört sene boyunca, bir zamanlar atalarına ait olan topraklar üzerinde bir kanun kaçağı gibi, amansız koşullar altında ve yapayalnız yaşam

mücadelesi verdi; ismi ise çevresine korku salan bir şöhrete erişmişti, çünkü ara sıra saklandığı yerden çıkıyor ve karşısına çıkan her Doğuluyu gördüğü yerde öldürüyordu. Carey'i başına büyük bir ödül koymakta buldular; yine de, sayıları fazla olduğu zamanlarda bile, onun saklandığı kesime yaşamaya cesaret edemiyorlardı çünkü Elflerden korkarlardı ve o mağaralar Elflerin sığınağı olarak bilindiğinden o bölgeye yaşamaktan çekinirlerdi. Zamanla ortaya çıkan söylenceye göre Tuor'un mağaraların dışına yaptığı yolculukların temelinde sırf intikam güdüsü değil, Annael'in ona bahsetmiş olduğu Noldor Kapısı'nın yerini bulma arzusu da bulunuyordu. Ama onun yerini asla keşfedemedi; çünkü hem nereye bakması gerektiğini bilmiyordu, hem de halen dağlarda saklanmakta olan az sayıda Elf böyle bir yerin varlığından haberdar değildi.

Şansı o ana dek kendisine yüz çevirmemiş olsa da, Tuor, kanundışı bir kaçak gibi kendisini böyle dış dünyadan sakınarak yaşayan biri için günlerin ümittten yoksun ve sayılı olduğunun pekâlâ bilincindeydi. Sonsuza dek kaçak hayatı sürmek istemeyen Tuor'un yüreği onu sıkıştırıyor, üzerinde ev bile inşa edilmemiş olan bu tepelerde vahşi bir yaratık gibi yaşamaktan çok daha büyük hedefler besliyordu. Derler ki, işte öykünün tam burasında, Ulmo'nun gücü kendini gösterir. Beleriand'dan geçen tüm dere ve ırmaklar üzerinde seyahat eden yolculardan müjdeli haberler alıyordu Tuor; Orta Dünya'yı aşmış Büyük Deniz'e dökülen her nehir ister bu yönde, isterse tam aksi yönde aksın, onun için birer haberci işlevi görüyordu. Öte yandan Círdan ve Sirion Deltası'ndaki tersane işçileriyle arkadaşlık ilişkilerini de sürdürüyordu.¹ O sıralar Ulmo, Hador Hanesi fertlerinin kadedleriyle yakından ilgileniyor ve zor anlarındaki yakarılarına genelde kulak veriyordu çünkü zihninin derinliklerinde bir yerde bu soydan gelenlerin Sürgünler'e yardım etmekle ilgili beslediği planlar üzerinde faydalı etkiler doğuracağını seziyordu. Tuor'un içinde bulunduğu zorluklardan da haberdardı çünkü Annael ve halkı içinde Dor-lómin'den kaçan ve bir süre dolaştıktan sonra güneyin uzak kıyılarındaki Círdan'ın yanına sığınan pek çok başkaları da vardı.

Yılın ilk günlerinden birinde (Nirnaeth'ten sonra yirmi üçüncü gün) Tuor o sıralar konaklamakta olduğu mağaranın ağızına yakın bir noktada sularını etrafa saçarak dökülen bir doğal su kaynağının hemen yanında oturmuş düşünürken, bakışları batı yönündeki bulutların arasında ufuk çizgisine doğru alçalmakta olan güneşe kaydı. O anda içine, artık beklememesi gerektiğine ve harekete geçme vaktinin geldiğine dair bir his doldu. "Artık var olmayan atalarımın küllere karışmış bu ülkesinden ayrılma vaktim geldi," diye haykırdı kendi kendine. "Beni bekleyen sonla yüzleşmeliyim! Ama ne yöne gitmeli, onu nerede aramalıyım? Noldor Kapısı'nı uzun zamandır bulmaya çabalıyorum ama nafi!"

Sonra hiç yanından ayırmadığı ve geçen zaman içinde tellerine vurmakta ustalaştığı arpa çıkardı ve o berrak sesin onu çevreleyen düzlük alanda çok uzaklardan bile duyulabileceği tehlikesini hiç sayarak kuzeyin bağrından kopma, kalplere coşkunluk veren bir Elf ezgisi çalmaya koyuldu. O daha çalarken yanı başındaki pınarın dö-küldüğü kaya çukurundaki suların kaynıyormuşçasına fokurdadığını fark etti ve nihayet pınarın suları dışarı taşarak önünde duran kayalıklardan aşağı bir dere halinde gürültüyle akmaya başladı. Bunu bir işaret olarak kabul eden Tuor hemen ayağa kalkıp suyun peşi sıra, akış yönüne doğru hızla ilerledi. Böylelikle Mithrim'in yalçın kayalıklarla bezeli tepelerinden aşağı indi ve kuzeydeki Dor-lómin düzlüğüne girdi; bundan sonra yönünü batıya çeviren dereyi izleyerek üç gün sonra batı ufkunda kuzeyden güneye doğru boylu boyunca uzanan ve uzaktaki Batı Kıyıları'nı iç kesimlerden bir çit misali ayıran Ered Lómin doruklarını seçinceye kadar yürüdü. O zamana dek yaptığı tüm yolculuklar boyunca Tuor'un yolu bu gri sırtlı dağlara hiç düşmemişti.

Dağlara yaklaştıkça arazi daha taşlık ve engebeli bir hal almış, çok geçmeden zeminin yukarı doğru meyillenmesiyle beraber Tuor'un izlemekte olduğu nehir kayaların arasındaki bir yarığa yönelip bir dere yatağına bağlanmıştı. Yolculuğunun üçüncü gününe geldiğinde, kendisini tam da günbatımının o loş saatlerinde kayalık bir duvarın önünde buldu. Duvarın ortasında büyük bir kemer gibi açılmış bir

boşluk göze çarpıyordu ve nehir o boşluğa girip gözden kayboluyordu. Bu manzara karşısında “Demek ki umutlarım boşa çıktı!” demekten kendini alamadı Tuor. “Tepelerdeki o pınarın başında gördüğüm işaret beni getire getire düşman topraklarının ortasındaki karanlık bir dehlizin önüne getirdi.” Yüreği kederle dolu bir şekilde, bakışlarını insana acı veren ve çok zorlu geçeceğini sezdiği kapkaranlık geceye dikerek nehir yatağının başındaki kayalıkların üstüne oturdu; çünkü aylardan Súlímë’ydi ve ilkbaharı müjdeleyen ılık hava henüz bu denli kuzey topraklarına ulaşmamıştı, onun yerine doğudan kulak tırma-
layan bir rüzgâr esiyordu.

Doğan güneşin ilk ışıkları Mithrim’in ufkunu kaplayan sislerin arasından belli belirsiz görünmeye başladığında Tuor bazı sesler duydu ve başını aşağı eğip baktığında nehrin sığ suları içinden iki Elfin çıkageldiğini hayretle gördü. Elfler dere yatağının yanına oyulmuş basamaklara adımlarını uydurarak yukarı tırmanırken Tuor ayağa kalkıp onlara seslendi. Sesi duyar duymaz kılıçlarını çeken Elfler onun bulunduğu yere doğru atıldılar. O anda Tuor Elflerin gri pelerinlerinin altında parıldayan çelik zırhlarını fark etti ve bu durumu garipsedi, çünkü bu Elfler o güne dek tanıdığı diğerlerine oranla daha soluk benizli, açık renk gözlü ve de korkutucu bir görünüşe sahipti. Dimdik vaziyette onları bekledi; başlangıçta ona doğru hamle yapmış olan Elfler sonra birden durakladılar, çünkü karşılarındaki adam silahını çekmemişti, üstelik onları kendi Elf dillerinde selamlıyordu. Bunun üzerine kılıçlarını kınına geri soktular ve onunla kibarca konuşmaya başladılar. Elflerden biri kendisini ve arkadaşını şöyle tanıttı: “İsimlerimiz Gelmir ve Arminas; Finarfin’in halkındanız. Sen Nirnaeth çağından bu yana civar topraklarda yaşayan Edain kavminden biri olmayasın? Altın sarısı saçlarına bakınca, Hador ve Húrin’in soyundan geldiğin fikrine kapıldık.”

Bunun üzerine Tuor şöyle cevap verdi: “Doğru bildiniz, benim adım Tuor, Hador’un torunu ve Galdor’un oğlu olan Huor’un oğluyum; ama içinde bulunduğumuz şu gün, yapayalnız bir kaçak konumuna düştüğüm için vaktiyle atalarımın ait olan bu toprakları terk etmeye karar verdim.”

“Öyleyse,” diyerek yeniden söze girdi Gelmir, “bu yöreyi ardında bırakıp güneydeki limanlara ulaşmak istiyorsan doğru yoldasın demektir.”

“Bana da öyle geliyor,” dedi Tuor. “Tepelerde aniden karşıma çıkan bir dereyi izleyerek buraya kadar geldim ve onun burada bir diğer dere yatağındaki akıntıyla birleştiğini gördüm. Fakat şu durumda nereye gideceğimi çözemiyorum çünkü akıntı dağdaki karanlık oyuğun içinde gözden kayboluyor.”

“Karanlık yollar bazen aydınlığa çıkar,” dedi Gelmir.

“Ama gün ışığı altında yürümek bana daha cazip geliyor,” diye karşılık verdi Tuor. “Siz de aynı halka mensup olduğunuza göre, Noldor Kapısı’nın yerini bana söyleyebilirsiniz belki. Çünkü beni büyütüp yetiştiren üvey babam, Gri Elflerden Annael bana ondan bahsettiğinden bu yana, o geçidi arıyorum.”

Bu sözler üzerine Elfler bir kahkaha koyuverdi. “Madem öyle, arayışın artık sona erdi; çünkü biz o kapıdan daha yeni geçtik. Aradığın kapı işte burada, tam önünde duruyor!” Böyle söyledikten sonra ona, nehrin içine doğru aktığı büyük kemeri işaret ettiler. “Gel haydi! Karanlık seni aydınlığa çıkaracak. Belli bir noktaya kadar sana rehberlik ederiz fakat oradan sonra yola tek başına devam etmek durumundasın; zira acil bir görev üzerine bir zamanlar terk ettiğimiz topraklara geri dönmemiz gerekiyor. Ama sakın korkuya kapılma,” diye sürdürdü konuşmasını Gelmir, “senin alın yazında büyük işler var ve bunlar seni çok uzak diyarlara, tahminimce Orta Dünya’nın bile uzağına götürecektir.”

Bu konuşmanın ardından Tuor Noldor’un peşi sıra basamakları indi ve diz hizasına kadar suya girerek kemerin altından geçip gölgelerin içine daldı. Kendilerini bir anda zifiri karanlığın içinde buldukları için, Gelmir pelerininin içinden Noldor’un o pek meşhur ışıklarından birini çıkardı; çok eski tarihlerde Valinor’da yapılmış, ne rüzgârın ne de suyun söndürebildiği, açığa çıkarıldığında etrafına açık mavi renkte berrak bir ışık saçan, beyaz kristalin içine hapsedilmiş bir alevdi bu.² Gelmir’in başının üzerinde tuttuğu bu ışığın yardımıyla Tuor akıntının düz bir meyil izleyerek aniden aşağı yöneldiğini

ve az ileride dev bir tünele bağlandığını gördü. Kayalara oyulmuş bu tünelin bir yanında, tünele paralel olarak aşağı doğru sürüp giden ve ışığın aydınlattığı alanın ötesine, kasvetli bir karanlığın içine doğru uzanan bir dizi basamak belli belirsiz göze çarpıyordu.

Nehrin sona erdiği noktaya geldiklerinde kendilerini kubbe misali yukarı uzanan büyük bir kaya kütesinin dibinde buldular; bu noktada akıntı boşlukta kulakları sağır edercesine yankılanan bir gürültü kopararak keskin bir inişe geçiyor ve bir diğer büyük kemerin altından devam edip başka bir tünele bağlanıyordu. Bu şelalenin yanına gelince, Noldorlu ikili Tuor’la vedalaşmak üzere durdu.

“Biz buradan geri dönmeli ve son hızla kendi yolumuza gitmeliyiz,” dedi Gelmir. “Çünkü Beleriand’da çok büyük tehlike arz eden olaylar cereyan ediyor.”

“Söylediklerinizden, Turgon’un yeniden kendini gösterme vaktinin geldiği anlamını çıkarabilir miyim?” diye sordu Tuor.

Bu soru üzerine Elfler ona şaşkınlıkla baktı. “Bu, İnsanları değil, Noldor halkını ilgilendiren bir mesele,” dedi Arminas. “Sen Turgon hakkında ne biliyorsun ki?”

“Çok az şey biliyorum,” dedi Tuor, “babamın onun Nirnaeth’ten kaçışına yardımcı olduğu ve tüm Noldor halkının umutlarını onun gizli karargâhına bağladığı dışında hiçbir şey. Yine de, sebebini bilemesem de, onun ismini duyunca içimi heyecan kaplıyor, onun adını haykırasım geliyor. Dilerdim ki, hüznü dolu bu karanlık yolda boşuna ilerlemeye çalışacağıma onun izini sürseydim. Yoksa bu gizli geçit onun sığınağına mı çıkıyor?”

“Kimbilir?” diye başka bir soruyla ona karşılık verdi Arminas adındaki Elf. “Turgon’un sığınağının yeri bilinmediği gibi, oraya ulaşan yollar da meçhul. Biz de uzunca bir süredir orayı aradığımız halde bir türlü bulamadık. Ama onu bulmuş olsaydık bile, bu bilgiyi sana veya İnsan ırkına mensup bir başkasına asla söylemezdik.”

Sözün burasında Gelmir araya girdi: “Şu da var ki, duyduğum kadarıyla seninki Suların Efendisi’nin takdirini kazanmış bir aile. Eğer sen bu yola onun yönlendirmesiyle çıktıysan, aradığın şeyi er geç bulacaksın demektir. Seni tepelerden buraya kadar getirmiş olan

suyu izlemeye devam et ve asla korkma! Karanlıkta çok uzun süre yürümen gerekmeyecek. Elveda! Karşılaşmamızın tesadüf eseri olduğu fikrine de kapılma; çünkü Derinlerde Gizlenen bu topraklar üzerinde hâlâ pek çok şeye etki edebiliyor. *Anar kaluva tielyanna!*”³

Bu sözlerle beraber Noldorlular geri döndü ve alabildiğine uzayıp giden basamakları tırmanmaya başladı; lambalarının ışığı gözden kaybolana dek olduğu yerden kımıldamayıp onların ardı sıra bakan Tuor ise gürüldeyerek dökülen şelalenin yanında, geceden bile daha karanlık bir ortamda yeniden yalnız kaldı. Sonra cesaretini toplayıp sol elini kayaların oluşturduğu duvara attı ve önceleri yavaş hareketlerle, fakat kendisini engelleyecek hiçbir unsur olmadığını fark ettikçe ve de bir eli duvara temas eder halde karanlıkta yürümeye alıştıkça, giderek hızlanarak ilerledi. Bu şekilde uzunca bir süre yürüdükten sonra, tünelin orta yerinde mola vermek istemediğinden, üzerine çöken yorgunluğa direndiği sırada, karşılarda bir yerde, karanlığın içinde küçücük bir ışık huzmesi görür gibi oldu. Yepyeni bir enerjiyle adımlarını hızlandırıp ışığın kaynağına vardığında, kayaların arasında dar ve uzun bir yarık olduğunu fark etti ve eğik kayaların arasından gürültüyle akmayı sürdüren nehri bir süre daha takip etmesiyle beraber batmakta olan güneşin altın sarısı ışınlarınca aydınlanan bir akşam manzarasının ortasında buldu kendini. Dimdik duran yüksek yamaçlarla çevrelenmiş, dosdoğru batı yönüne uzanan derin bir dağ geçidine çıkmıştı; bulutsuz bir gökte batmakta olan güneşin son ışıkları geçidin yamaçlarını sarı bir alev gibi yalıyor, nehrin suları ise birbirinden parlak sayısız taş çarpıp köpürdükçe altın renkli kıvılcımlar saçıyordu.

Kayalar arasına oyulmuş bu derin geçidin güneye bakan yamacında bir patika keşfeden Tuor büyük bir umut ve mutlulukla bu yeni güzergâhta ilerlemeye başlamıştı şimdi. Gece olup da karanlık bastırınca ve yıldızların kopkoyu bir havuzu andıran gökyüzündeki anlık pırıltıları dışında etrafta hiçbir ışık görülmezken, gözle seçilemediği halde sesi her daim çağlamaya devam eden nehrin yanı başında mola verip güvenle uykuya daldı; çünkü içinde bizzat Ulmo’nun gücünün ve iradesinin akmakta olduğu bu suyun kenarında hiçbir tehlikeden korkmaması gerektiğini biliyordu.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte tekrar yola koyulan ve acele etmek-
sizin yürümeye devam eden Tuor, güneşin sırtından doğup önünde
batığı, suyun kayalara çarptıkça köpürdüğü ve aniden beliren çağla-
yanların coşkuyla aşağı döküldüğü, sabahları ve akşamları gökkuşak-
larının havayı rengarenk iplerle dokur gibi nehrin üzerinde belirmediği
bu kanyona Cirith Ninniach adını verdi.

Susadıkça nehrin serin sularından içen ve suyun içinde altın ve
gümüş rengi, hatta başının üstünde yükselen gökkuşağı rengine pa-
rıldılar saçarak yüzen balıkları görmesine rağmen hiç yemek yeme
ihtiyacı duymayan Tuor, yolculuğuna bu şartlar altında üç gün daha
devam etti. Dördüncü gün kanal genişlemeye başlarken, duvarlar al-
çalıp daha az dik bir eğime kavuştu. Diğer yandan nehir derinleşmiş,
akıntı şiddetlenmişti; aralıklarla kanyonun iki yanındaki kayalara
serpilmiş olan şelalelerin taptaze sularını aşağıdaki Cirith Ninniach'a
katmasının bunda payı hiç kuşkusuz büyüktü. Nehrin kenarına otu-
ran Tuor, gece tekrar çöküp de yıldızların soğuk beyaz pırıltıları yu-
karıdaki karanlık örtüye saçılana kadar, kulaklarında o hiç dinmeyen
şırıltı, suyun girdaplar çizerek akışını seyre daldı. Sonra arpını bir
kez daha eline alıp tellerine koparırcasına vurmaya ve suyun gü-
rültüsünü bastıracak kadar yüksek sesle şarkı söylemeye başladı; o
tatlı nağmeler eşliğinde şarkısını söylerken, sesi çevredeki kayalarda
yankılandıkça daha da gürleşerek, karanlık bir pelerinle kaplı bütün
araziye yayılıyordu. Kendisi farkında değildi ama, yolculuğunun bu
evresinde Tuor, Drengist Halici yakınlarındaki Lammoth'a, diğer bir
adıyla, Yankı Dağları'na ulaşmıştı. Çok eski çağlarda Fëanor karaya
burada ayak basmış, emrindeki adamların gür sesi, ay gökte yüksele-
ne dek tüm kuzey kıyılarında çınlamıştı.⁴

O anda Tuor'un içinde bir merak uyandı ve şarkısını yarıda kes-
mesiyle beraber tepelerde yankılanan müzik sesi de yavaş yavaş din-
di. Ortalık nihayet tam bir sessizliğe bürünmüşken, başının üstünde-
ki gökyüzünde ne tür bir yaratıktan çıktığını tahmin bile edemediği
tuhaf bir çığlık duyuldu. 'Bir peri olsa gerek' dedi içinden önce, fakat
hemen sonra fikir değiştirdi: 'Hayır, ovanın ortasında inleyen küçük
bir hayvanı andırıyor daha çok.' Bir kez daha kulak kesilince 'Hiç

şüphem kalmadı artık,' diye sonuca vardı. 'Bu saatlerde arazinin üzerinde uçan bir gece kuşu olmalı bu.' Ses ona çok kederli gelse de, onu dinlemek ve izlemek için dayanılmaz bir istek duydu; onu çağırıyor- du sanki ses, nereye olduğunu bilmese de onu izlemeliydi.

Ertesi sabah aynı ses bulunduğu yerin hemen üzerinde tekrar cın- ladı ve başını kaldırıp baktığında beyaz renkli üç büyük kuşun batı rüzgârına karşı kanat çırparak dağ geçidinden aşağı geldiğini gördü; güçlü kanatları yeni doğan güneşin ışınları altında parlayan kuşlar onun üzerinden geçerken iniltiye benzer bir sesle acı acı bağırıyor- lar. Teleri'nin gözdesi olan dev martıların ilk karşılaşmasıydı bu. Onla- rı takip etmek üzere ayağa fırlayan Tuor, ne yana doğru uçtuklarını daha iyi gözlemek için sol yanında duran tepesiği tırmandı. Ora- da dikilmiş peşleri sıra bakarken batıdan esen sert bir rüzgâr yüzüne çarpıyor, saçlarını dalgalandırıyor- du. Derin derin soluk alıp verirken "Bu rüzgâr sanki serin bir şarap içmişim gibi kalbimi coşturuyor!" dedi yüksek sesle. Onun Büyük Deniz'den esmekte olduğunu bile- mezdi tabii.

Yükseklerde uçan martıların peşinden, bir yandan nehri takip ede- rek bir defa daha yollara düştü Tuor. Mesafe katettikçe kanyonun iki yamacının tekrar daraldığını fark etti ve bir kez daha dar bir dere yatağı boyunca uzayıp giden güçlü bir akıntıya rastladı. Akarsuyu ba- kışlarıyla izlediğinde olağanüstü bir durumla karşılaştı: Yakınlardaki boğazların birinden çıkan ve yatağından taşmış bir seli andıran güçlü bir akıntı Tuor'un izlediği nehirle kesişiyor ve iki güçlü suyun çarpış- tığı noktada yüksekliği neredeyse tepelerinkine erişen ve dalgaların köpüğünü bir taç misali başında taşıyan sudan bir duvar meydana ge- liyordu. Çok geçmeden nehir gerilemeye başladı ve sel suyu yerinden kopardığı kayalıkları fırtınayı andıran müthiş bir gürültü eşliğinde önü sıra yuvarlayarak ırmak yatağını doldurdu. Açıkça ortadaydı ki, deniz kuşlarının çağrısı Tuor'u yükselen bu suların altında ölmek- ten kurtarmıştı ve işin asıl akıllara durgunluk veren tarafı, yılın bu mevsiminde bu denli büyük bir selin ve denizden karaya doğru esen böylesine güçlü bir rüzgârın oluşmasıydı.

Ama bu olay, Tuor'un bu dehşetengiz suların öfkesinden korkmasına yetmişti ve yönünü değiştirip Drengist Halici'nin uzun kıyıları yerine güneye dönerek birkaç gün boyunca ağaçtan yoksun çorak bir arazide ilerledi. Denizden esen keskin bir rüzgâr bu toprakları devamlı hırpalıyor, yabancı otlar ve çalılar gibi, o çevrede yetişen az miktardaki bitki, batıdan esen bu rüzgârın itme gücü önünde direnemeyip yere doğru bükülüyordu. İşte bu arazide ilerleyen Tuor, bir zamanlar Turgon'un yurt olarak benimsediği Nevrast bölgesine girdi ve haberi bile olmaksızın (çünkü o noktaya varana dek önündeki yüksek tepeler arkadaki daha alçak tümsekleri ve onların da ardında yatan şeyi gözden saklamıştı) Orta Dünya'nın sınırını teşkil eden o kocaman karanlık kütleye, bazılarının Ucu Bucağı Olmayan Belegar diye nitelediği Büyük Deniz'in kıyılarına vardı. Tam o sırada güneş, ufuk çizgisine doğru yuvarlanan görkemli bir ateş topu misali battı ve Tuor kollarını iki yana açmış vaziyette, kalbi özlemle dolup taşarak o tepenin üstünde yapayalnız dikildi. Onun Büyük Deniz'e ulaşan ilk insan olduğu söylenir ve Eldar halkı haricinde hiç kimse, oraya varmış olmanın beraberinde getirdiği hasreti daha derinden hissetmemiştir.

Nevrast'ta günler boyu amaçsızca oyalanan Tuor yine de bundan zevk alıyor gibiydi, çünkü kuzeyi ve doğusu dağlarla çevrili ve bir yanı da deniz olan bu toprakların havası, Hithlum düzlüklerine oranla çok daha yumuşak ve iç açıcıydı. Yabanıl arazilerde avcılıkla karnını doyurarak yalnız başına hayatta kalmasını öğreneli çok olmuştu, buraların da av hayvanı bakımından pek kıt olduğu söylenemezdi; çünkü ilkbahar Nevrast'ta çok canlı geçiyor ve hava, gerek kalabalık sürüler halinde sahile yakın kesimde yaşayan kuşların gerekse çoğunlukla Linaewen'deki çukurluk arazinin ortasındaki bataklık bölgede gezen kuşların yaygarasıyla doluyordu. O günlerde ne İnsanların ne de Elflerin sesi çınlıyordu o ıssız topraklarda.

Büyük Deniz'i uzaktan görmüş olsa da, Tuor henüz tam manasıyla denizin kıyısına yanaşamamıştı; geniş bataklıklar ve hiçbir yolcuya geçit vermeyen kamış tarlaları denizle onun arasındaki tüm ala-

nı kaplamıştı sanki. Yine de Tuor kıydan bir türlü uzaklaşamıyor, dalgaların sesini duymadığı yerlerde uzun süre kalamıyordu; deniz onu kendisine çekiyordu sanki. Noldor halkının Kadim Zamanlar'da yaşamış atalarının izlerine de ilkin bu kıyılık bölgede rastladı Tuor. Drengist'in denizin dalgalarınca yontulmuş o yüksek yarıları arasında, bembeyaz kumlu sahiller ve siyah kayalarla bezenmiş pek çok koy ve körfezcik bulunuyordu ve bu tür yerleri araştırmaya gittiği hemen her seferinde Tuor sivri kayaların arasına oyulmuş basamaklarla karşılaşıyordu. Deniz kenarında ise, vaktiyle gemilerine demir atacak bir barınak sağlamak amacıyla Elflerin kayalardan oyulmuş büyük taş bloklar kullanarak yaptığı, bugün ise birer harabeye dönmüş olan iskelelere rastlıyordu. Mevsime göre huy değiştiren denizi izleyerek, o yörede uzun süre kaldı Tuor; ilkbahar ve yaz böylece yavaş yavaş geride kalırken, Beleriand ufkunda karanlık bulutlar yoğunlaşmaya başlamış, o an bilinmese de, Nargothrond'un üzerine çökecek olan felaketin yaşanacağı sonbahar kapıya dayanmıştı.

Belki de kuşlar zalim kış mevsiminin yaklaştığını çok uzaklardan görmüşlerdi;⁵ çünkü her sene bu sezonda güneye göç etmeyi alışkanlık haline getirmiş olanlar bu defa her zamankinden daha erken bir araya toplanmış, normalde kuzeyde yaşayanlar ise yuvalarını terk edip Nevrast'a inmişti. Günün birinde, Tuor yine sahilde otururken, hızla çırpılan büyük kanatların sesini duydu ve yukarı baktığında, keskin bir kama şeklini almış halde güneye doğru uçan birbirinden beyaz yedi adet kuğu gördü. Tam onun hizasına geldiklerinde kuğular ani bir manevra yaparak yönlerini aşağı çevirdiler ve büyük bir çalkantı eşliğinde suya daldılar.

Tuor, Mithrim'in gri renkli sulak bölgelerinden tanıdığı bu kuş türünü çok severdi; kaldı ki kuğu, kendisini besleyip büyüten üvey babası Annael'in ve onun halkının sembolüydü de aynı zamanda. Biraz da bundan dolayı, kuşları selamlamak için ayağa kalktı ve bir yandan onlara seslenirken, diğer yandan bu kuşların o zamana dek görmüş olduğu tüm diğer kuğulardan daha büyük ve daha asil bir görünüşe sahip olduğunu fark edip şaşkınlığa düştü. Kuşlarsa kanatlarını çırpıp sanki ona dargınlarmış ve onu sahilden öteye kovmak istiyor-

larmış gibi buruk ve şiddetli çığlıklar koyuverdiler. Sonra büyük bir gürültüyle sudan tekrar havalandılar ve kanat çırpışlarının yarattığı hava dalgası ona bir rüzgâr gibi çarparken, Tuor'un üzerinde uçmaya başladılar. En sonunda geniş bir kavis çizerek yükseldiler ve güney yönünde uçmaya kaldıkları yerden devam ettiler.

Tuor yüksek sesle haykırdı: "İşte bu, uzunca zamandır beklediğim bir başka işaret!" Hemen ardından, kuşların gittiği yöndeki en yakın tepeye tırmandı ve halen güney yönünde uçmakta olduklarını görüp peşleri sıra yürümeye başladı.

Kıyı şeridini izleyerek yedi gün yedi gece güneye yürüyen Tuor, bu süre zarfında her şafak vakti başının üzerinde çırpın büyük kanatların sesiyle uyanıyor ve gün boyunca kuğuların uçuşunu izleyerek onları takip ediyordu. O ilerledikçe uçurumlar daha da alçalıyor, tepelerindeki çimler çiçeklerle bezeniyordu. Doğu ufkunda yılın sonlarına gelinmesi dolayısıyla sararmış ağaç yaprakları göze çarpıyordu. Tam karşısında ise, batı ucunda büyük bir dağ ile birleşinceye dek yolunun üstünde dev bir set gibi uzanan bir dizi tepe vardı. Bu dağ, denize doğru uzanmış kocaman yeşil bir burnun üzerinde, güçlü omuzlara dayanmış yükselen karanlık ve zirvesi bulutlarla kaplı bir kuleyi andırıyordu.

Bu boz tepeler gerçekte Beleriand'ın kuzey sınırını teşkil eden Ered Wethrin'in batı etekleriydi ve Tuor'un karşısına çıkan yüce dağ da, o topraklar üzerindeki tüm zirvelerin en yükseği, açık denizde seyahat eden gemicilerin bile o ölümcül kıyılara yanaşırken çok uzaklardan seçebildiği Taras Dağı'ydı. Bu dağın geniş eteklerinde, çoktan unutulup gitmiş o eski zamanlarda Turgon, sürgün edildikleri bu diyarda Noldor halkı tarafından inşa edilmiş taş yapılar içinde en eskisi olan Vinyamar'ın salonlarında yaşamıştı. Bugün artık terk edilmiş olsa da sağlamlığını koruyan bu kule, denize bakan kat kat terasın tepesinde dimdik yükseliyordu. Ne geçen yıllar ne de yıllar yılı civarında seyahat etmiş olan Morgoth'a bağlı ordular yıpratamıştı onu; ama rüzgâr, yağmur ve don zaman içinde kulenin taşlarını yontmuş, duvar semerleri ile çatısındaki büyük padavralar arasında,

çıplak taşların üstündeki yarıklarda bile baş gösterebilen, gri-yeşil renkte sayısız bitki türemiştir.

Yolculuğuna devam eden Tuor ıssız bir yolun kalıntılarına ulaştı ve yeşil tümsekler ile eğik kayalar arasında ilerleyerek, günün son saatlerinde eski kuleye ve onun rüzgârın ıslığıyla çınlayan yüksek tavanlı salonlarına ulaştı. Orada kendisini korkutacak herhangi bir kötülüğün barınmadığına emindi, fakat yine de, geçmişte o salonlarda yaşayıp da sonradan kimsenin bilmediği bir yere göçüp giden halkı düşündükçe bir heyecan kapladı içini: Büyük Deniz'in çok öte-lerinden gelen, ölümsüz ama korkunç bir kadere mahkûm edilmiş olan halkı. Sonra, tıpkı geçmişte onların da sayısız kez yaptığı gibi, kuleden dışarıdaki manzaraya bakarak, denizin o alabildiğine uzayıp giden çalkantılı sularının yarattığı pırıltıyı seyre daldı. Başını tekrar beri tarafa çevirdiğinde ise, yol boyunca kendisine rehberlik eden kuğuların kulenin en yüksek terasına konmuş olduğunu fark etti; kanatlarını çırpıyorlar, onu sanki önünde dikildiği batı kapısından içeri girmeye teşvik ediyorlardı. Bunun üzerine Tuor, deniz lavantası ve karanfillerle yarı yarıya kaplanmış olan geniş merdivenleri tırmandı, kocaman bir kapı eşiğinden geçti ve bir zamanlar Turgon'un evi olan gölgeler içindeki kuleye girip yüksek sütunların yer aldığı dev bir salona geldi. Uzaktan bakınca zaten fazlasıyla görkemli olan bu mekân, içeri girince Tuor'un gözüne daha da muazzam ve harikulade görünmüştü; içinde öyle bir heyecan ve saygı uyanmıştı ki, herhangi bir gürültü çıkarıp da bu devasa boşlukta yankıya sebep olmaktan çekindi. Holün doğu köşesinde bulunan bir platformun üstüne yerleştirilmiş yüksekçe bir taht dışında hiçbir şey çarpmamıştı gözüne. Tahta doğru ilerlerken olabildiğince yumuşak adımlar atmaya özen gösterdiyse de, ayak sesleri taş döşeli zeminde kıyamet habercisi davullar gibi gürüyor, yankılarıysa sütunların arasında uzanan koridorlar boyunca onun önü sıra koşuyordu sanki.

Büyük salonun doğu ucuna, üzerine loş bir ışığın vurduğu tahtın önüne gelip durduğunda, bunun tek bir kayanın oyulmasıyla şekillendirildiğini, üzerine ise tuhaf işaretler işlenmiş olduğunu gözlem-

ledi. Tam bu sırada, batan güneş holün batı duvarının hemen altında bulunan yüksek pencerelerden birinin hizasına gelmiş, pencere boşluğundan içeri sızan bir ışık doğruca Tuor'un karşısındaki duvarın belli bir yerine vurmuş ve düştüğü yerde sanki parlak metalden bir nesne varmış gibi pırıltılar saçmıştı. İşte o an Tuor, tahtın hemen arkasında, duvarın tam da ışığın vurduğu noktasında bir kalkan, kocaman ve zırhlı bir yelek, bir miğfer ve de kınına sokulmuş uzun bir kılıcın asılı olduğunu şaşkınlık içinde gördü. Zırhlı büyük yelek, lekесiz bir gümüş kullanılarak örölmüş gibi parlıyor, üzerine vuran güneş ışığının altında altın rengi kıvılcımlar saçıyordu. Gövdesinin uzun, uçlarının ise sivri olması dolayısıyla Tuor'un gözüne bir garip görönen kalkanın yüzeyi mavi olup, ortasına beyaz bir kuğu kancasını betimleyen bir amblem işlenmişti. Sonra birden, sesi holün tavanında meydan okurcasına yankılanarak, yüksek sesle şöyle dedi Tuor: "Işığın bana sunduğı bu işarete dayanarak, bu silahları sahipleniyorum, bana ne getirirlerse kabulümdür."⁶ İlk kalkanı duvardan indirdi ve beklediğinin aksine çok hafif ve kolay taşınabilir olduğunu gördü; anlaşılan o ki, kalkanın özü ahşaptan olmakla beraber, üzeri Elf demircilerin hüneryi sayesinde güçlü olmasına güçlü fakat bir o kadar ince dökölmüş çelik plakalarla kaplıydı. Bunca yıl boyunca yıpranmaya ve hava şartlarına karşı korunmasını da bu özelliğine borçlu olsa gerekti.

Bunun ardından, sırasıyla çelik zırhı giyen, miğferi kafasına yerleştiren ve en sonunda da, kını siyah, kemerinin kopçaları ise gümüş işlemeli olan kılıcı kuşanan Tuor, Turgon'un salonundan ayrıldı ve Taras'ın yüksek taraçalarına çıkıp güneşin kızıl ışıklarına karşı dikildi. Gümüşı ve altın rengi pırıltılar saçarak batı ufkunu gözlediğı o an, her ne kadar kendisi bunun bilincinde olmasa ve etrafta onun bu halini seyredecek kimse bulunmasa da, Batı'nın Kudretli Savaşçıları'ndan biri ve Büyük Deniz'in ötesinden gelen İnsan Krallar'ın en yücesinin babası olduğunu –ki kaderi gerçekten de böyle yazılmıştı– ispatlamaya layık bir görüntü sergiliyordu.⁷ Zırhları giyip silahları kuşanmasıyla beraber Huor'un oğlu Tuor'a bir farklılık gelmiş, kalbi göğsüne sığmayıp taşacak gibi coşkuyla atmaya başlamıştı. Kulenin giriş kapı-

sının önündeki basamakları ağır ağır inerken kuğular onun önünde saygıyla eğildi ve her biri basamağın taşlarına boynunu uzatıp, kanadından yolmuş olduğu tek ve büyük bir tüyü ona sundu. Kuğuların uzattığı ve toplam sayısı yedi olan tüyleri toplayan Tuor, onları miğferinin tepesine yerleştirir yerleştirmeden kuğuların hepsi bir kez daha havalandırarak güneşin son ışınları altında kuzeye doğru kanat çırpmaya başladı. Bu, Tuor'un onları son görüşüydü.

Adımlarının kendisini deniz kıyısına çektiğini hisseden Tuor, uzun basamakları inerek Taras Burnu'nun kuzey kesimindeki geniş sahile ayak bastı. İndiği sırada, güneşin, karanlık denizin üzerine aniden çöken büyük kara bir buluta gömüldüğünü gördü. Aynı anda hava soğumuş, etrafa fırtına habercisi bir ürperti ve hareketlenme hâkim olmuştu. Kıyıda duran Tuor, güneşin o korkunç bulut kütesinin ardında etrafına dumanlar saçan bir alev gibi parladığını gördü; tam o anda çok uzaklarda dev bir dalganın yükseldiği ve sahile doğru yaklaşmakta olduğu izlenimine kapıldıysa da, merakına ve heyecanına yenilip yerinden kımıldamadı. Dev dalga kıyıya yaklaştıkça, dalganın üzerinde sisten bir gölge seçti gözleri. Sonra birdenbire, dalga kırılıp büküldü ve köpüklü kollarıyla hızla uzanarak sahili tokatladı... Tam dalganın kırıldığı yerde, giderek yaklaşan fırtınanın oluşturduğu bir arka fonun önünde, akıllara durgunluk veren devasa ve canlı bir şekil durmaktaydı şimdi.

Bu görüntü karşısında Tuor saygıyla eğildi, çünkü ilk anda karşısındakinin büyük bir kral olduğu gelmişti aklına. Başında gümüşü parıltılar saçan sivri bir miğfer, onun hemen altında günbatımında pırıldayan bir köpük misali aşağı dökülen upuzun saçlar ve bir sis perdesi gibi bedenini saran gri pelerini savurup geriye doğru atmasıyla beraber açığa çıkan, büyük bir balığın zırhımsı derisi gibi dip dibe örülmüş parlak bir yelek ve dev şekil karaya doğru yavaşça yürüdükçe denizin yansısıyla üzerinde alevler oynayıyormuş hissi doğuran koyu yeşil renkte bir manto. Noldor halkının Ulmo diye hitap ettiği Suların Efendisi, diğer adıyla Derinlerde Gizlenen, Hador Hanesi'nden Huor oğlu Tuor'a işte böyle göründü.